

Smehlja se. Pri materi je.
 Ob vznožju kleči Angelika. Tiha. S praznimi očmi.
 Pri oknu stoji Dolf. Ustnice stisnjene.
 Široko je odgrnjena zavesa. Solnce lije v sobo.
 Tišina.
 Samo na dvorišču se z glasnim vriščem poja truma vrabcev.
 Tišina.
 Dolgo.
 Potem se zaslišijo na stopnjicah okovani čevlji.
 Gospa Tratnik, vsa objokana, odpre vrata.
 Dva pogrebca.
 »Ta ne bo težek,« se oglasi eden. In se zagrohoče svojemu dovtipu.
 Takrat se predrami Dolf. Vzraste in ukaže:
 »Odkrijte se, pokleknite!... Človek je šel mimo nas, človek s
 solzo v srcu. Molimo zanj!...«
 Vsa soba je bila polna njegovih oči.
 In so pokleknili.

IZ TUJE NOČI.

Aljoša Tomažin.

Včasih se lahko zgodi, da sediš,
 ko pada večer, v svoji sobi,
 in kot noč ti jo napolni črn križ
 in ti sediš, čakaš nečesa
 in misliš, da obogatiš.

In naenkrat se v kaki podobi
 in iz knjig zasveti sijaj,
 in v tebi je vonj po cipresah
 in veter in vino in maj,
 in izba se ti razširi
 in prsi in tvoje oči —

a nate so legli nemiri
 iz neke tuje noči